

Letmý prolog
 Popsat tu krajinu znamenalo již předem zapomenout.
 Rozprostírala se. Rozkládala se mezi hradbami
 horizontu. Odtud až potud. Nebylo z ní úniku, a přece
 nebylo možné do ní vstoupit. Byla panenská, takže
 marnotratná. Neustále se proměňovala, doplňovala se
 novými a novými detaily, tedy páví proménádou,
 zakopanými poklady duhových mincí, něžným
 krajkovým drobných poklesků, strměním závratných
 úbělů a bezednými propastmi ozvěn. Vždy romantická.
 Závratná. Neopakovatelná.
 Ráda se každého jitra vzhlížela v lesklém zrcadle nebes.
 Jak jen tu chvíli popsat! Jestliže máme v úmyslu
 pokračovat, to tady znamená nanést blankytně modrou,
 musíme se přebrodit mělkou vodou jitrních stínů a
 podmalovat víčka něže. Svítalo totiž. Do perleti. Do
 znavených pocitů bezmoci. Do prvních něžných doteků
 skutečnosti. Odcházející noc zakopla o práh posledním
 cárem snu. "A věčnost?" trápil se Caspar David Friedrich
 a melancholicky si ostřil tužku o břít vycházejícího
 slunce. Probouzelo se. Zvolna a měkce. Do obrazů...

Václav Vokolek: Krajinomalby.
 Vydalo nakladatelství Omen k výstavě Václava Vokolka
 v Galerii města Plzně v roce 2004.

*Václav Vokolek: Kolem středu, 1991, kresba tuší
 (ilustrace z knihy Vladimír Vokolek: Kroužení.
 Severočeské nakladatelství, Ústí nad Labem 1991)*

Geofyzikální ústav AV ČR
 Agentura Galerie H

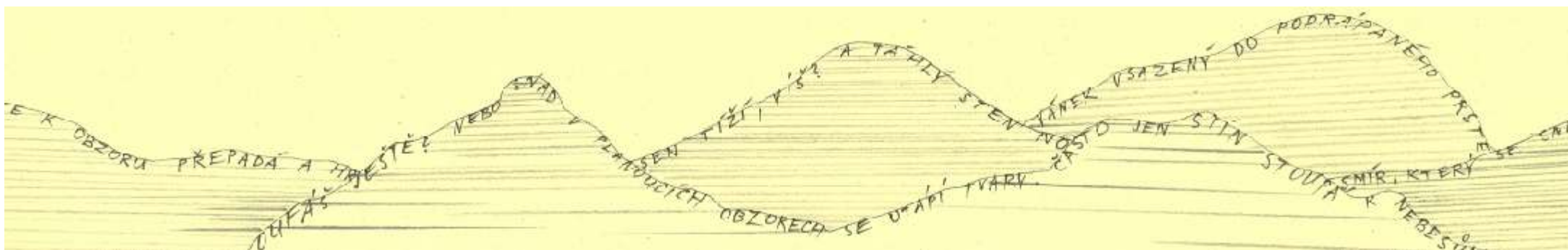
Vás srdečně zvou
 na jedenáctou výstavu cyklu
 Setkávání

Václav Vokolek:
 Krajiny, obrazy, sonety
 (kresby, malby, texty)

zahájení v úterý 2. listopadu v 16.00 hodin
 2. listopadu 2004 - 5. ledna 2005
 otevřeno po-pá 8.00-16.00 hodin

Geofyzikální ústav AV ČR
 Boční II, 140 00 Praha 4-Spořilov
 tel. 267103345, www.ig.cas.cz
 Metro trasa C, st. Roztyly, pak 9 min. pěšky,

Václav Vokolek je malířem slov. Říká o sobě, že je „malířem slov“. A říká, že jeho slova jsou „prostorovými útvary nebo útvary v prostoru“.

Nemusíme se zamýšlet nad vztahy mezi myšlením a jazykem to je oblast lingvistiky ale přece jen bych rád připomenul, co je to slovo. Slovo je podle jedné z mnoha definic „termín, který označuje úsek řečového proudu nebo psaného textu, oddělitelný od kontextu, v němž se vyskytuje... Je možno přisuzovat mu specifický význam nebo funkci“.

Václav Vokolek maluje slova v prostoru...Zbavuje slova slov... Osvobozuje slova ze zajetí slov...Obnažuje slova...Zbavuje slova ochrany slov...Vystavuje slova na pospas fantazii...Času...Větru prapodivných planin...Nechá je prorůstat...Prostupovat.

Stále se vrací k motivům prolínání. A ustavičné proměny. Říká si „malíř proměn, dějů a procesů“. Maluje čas. Pohyblivé krajiny. Slova v pohyblivých krajinách času.

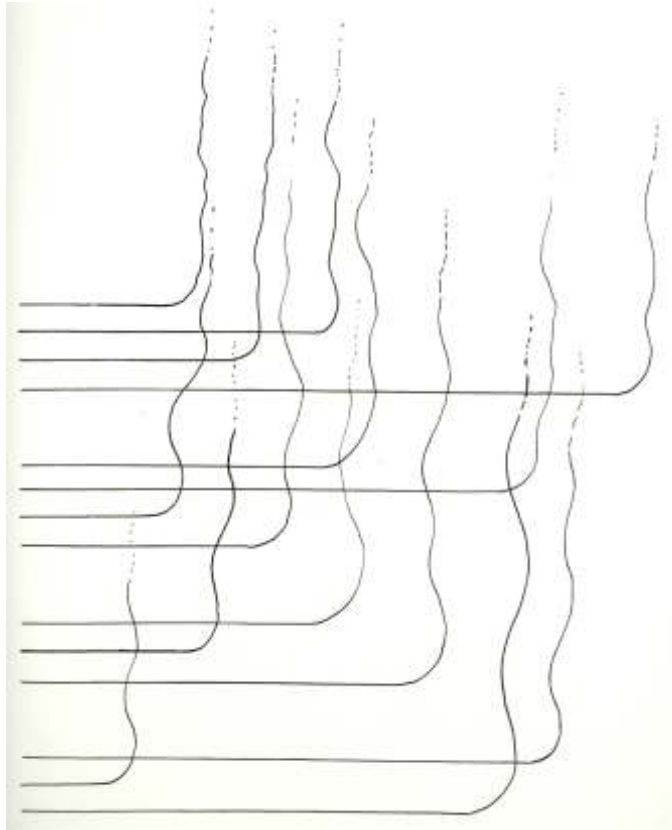
Co bylo není. Je jen to, co je. Jak napsal Benedetto Croce „celá historie je jen historií současnosti“. V minulosti ani v budoucnosti se neodehrává nic. Všechno je teď. Teď, teď, teď. Každé teď zaniká v dalším teď a to, co po něm zůstává, to je, to je teď, v přítomném čase.

V krajině stojí slovo. Snad pomník. Je možno přisuzovat mu specifický význam nebo funkci.

Nic někdejšího nám nezpřítomňuje. Stojí tu teď v krajině Teď. A minulost je jen to, co si představujeme, co si myslíme, že víme o tom, co bylo. Ale co bylo, to není, je jen to, co je. Je tu kámen, slovo, něco, co ztratilo vztahy k někdejšímu kontextu.

Fragment...Možnost jiných vztahů.

Fragment dráždí fantazii. Pobořená zeď může být zbytkem chrámu stejně jako kozího chlívku. Pár nesouvislých slov může být blábolním blbce stejně

Václav Vokolek: z cyklu Sonety, 80. léta 20. stol.

jako pozůstatkem bájného eposu. Čím menší zlomek, tím více možností.

Fragment je hádanka...Tajemství...Mystifikace. Věříme malíři, malíři-básníkovi, že jeho slova jsou

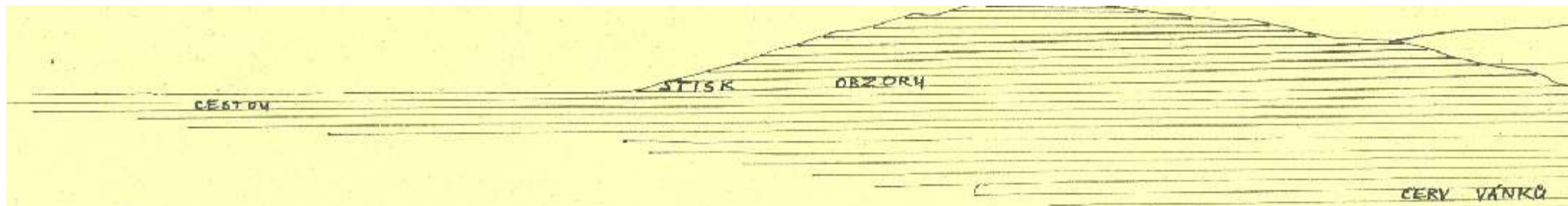
zlomky básní, útržky podstatných sdělení. Tušíme za nimi tajemné poselství neobyčejné naléhavosti. Máme před sebou ještě-ne-báseň nebo už-ne-báseň. Část ideální formy, která je nadčasová. Věříme dokonce v možnost překonání této formy. Umělecké formy jsou přece jen omezením vůle. Umělecká forma předpokládá konečný tvar ať již snadněji nebo těžce dosažitelný a umělcova vůle, jeho touha, je bez konce.

Na konci zahrady stojí zeď z písmen
Zeď, kterou prosvítá to, co je za slovem
Co nikdy nespátříme celé
Věci tohoto světa
Tak dobře ukryté za slovy

Skutečná podoba věcí je za zdí slov
Za zdmi slov je tajemství
Za zdmi slov je všechno
Všechno je tajemství

Ivan Wernisch

(z katalogu výstavy Zeď, Kostelec n. Č. L., 1987)

<http://www.sca-art.cz/agenturagh>